

សង្ឃឹកទៅជានិយ័ត - លេខមួយរយដប់ពីរ

បើកបង្ហាញនិមិត្តសញ្ញាពុទ្ធសាសនាដល់អ្នកស្រាវជ្រាវ
ពីអនុកហ្មធុនទៅជាអនុកហ្មធុនត្រូវបានបោះពុម្ពលើមនុស្ស 144,000 នាក់

Jeff Pippenger
2024-03-02

ហើយព្រះឡង់គង់នូវជាមួយនឹងកុមារនោះ; ហើយគាត់បានជំនុំ
ហើយរស់នៅក្នុងទីរោងចក្រ ហើយបានកុលាយជាអនុកហ្មធុនមុនគេ។
លោកបុគ្គល 21:20។

អ្នកស្រាវជ្រាវបានកុលាយជាអនុកហ្មធុន ដល់ជានិមិត្តរូបនៃសង្គម
ហើយជានិមិត្តរូបនៃការវិនិច្ឆ័យដោយអំណាចបុរាណបុគ្គល
ដល់គ្រូបង្រៀននាំមកបង្ហាញនឹងក្រុម។

សំឡេងរបស់អនុកហ្មធុនឡាយដល់គេច និងរួចផុតចេញពីសុភកហ្មធុន
ដើម្បីប្រកាសនូវសិរីល្អដល់ការសងសឹករបស់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះនិយ័ត
គឺការសងសឹកសម្រាប់ព្រះវិហាររបស់ព្រះ។
ចូរប្រមូលពួកអនុកហ្មធុនទាំងនឹងហ្មធុនមក៖ អស់អនុកហ្មធុនឡាយណាដែលទាញបាន
ចូរបោះទីជំរុញ កុំឲ្យមាននរណាម្នាក់រង់ចាំឡើយ; ចូរសង្ស័យតាមអំពើរបស់វា
តាមគ្រប់ការទាំងអស់ដែលវាបានធ្វើ ចូរជ្រើសរើសវិញដូចនោះចុះ៖
ដុបិតវាបានអ្នកអាងទាំងនឹងព្រះយេស៊ូវ ទាំងនឹងព្រះដ៏បរិសុទ្ធនៃអ៊ីស្រាអែល។ យេស៊ូ
៥០:២៨, ២៩។

អនុកហ្មធុនសងសឹកក្នុងហ្មធុនតាមអំពើរបស់នាង
ហើយការសងសឹកនោះចាប់ផ្តើមមិនទាន់ពេលចាប់ផ្តើមនៃអំពើកុលាយដល់នាង
មកដល់ ដោយសំឡេងទីពីរនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨
នូវពេលវេលាដែលការជំនុំមុខបុរាណបុគ្គលជាបន្តបន្ទាប់លើហ្មធុន ចាប់ផ្តើមឡើង។

ហើយខ្ញុំបានឮសំឡេងមួយទៀតពីស្តេចស្តេចនិយាយថា ចូរចេញមកពីនាងចុះ
បុរាណបុគ្គលរបស់អញអើយ
ដើម្បីកុំឲ្យអនុកហ្មធុនគ្រប់គ្នាមានចំណែកក្នុងអំពើហ្មធុនរបស់នាង
ហើយដើម្បីកុំឲ្យអនុកហ្មធុនគ្រប់គ្នាទទួលបានសេចក្តីរំលោភបំពានរបស់នាងឡើយ។
ដុបិតអំពើហ្មធុនរបស់នាងបានឡើងដល់ស្តេចស្តេច
ហើយព្រះបាននឹកចាំអំពើទុច្ចរិតរបស់នាងហើយ។
ចូរសងដល់នាងដូចជានាងបានសងដល់អនុកហ្មធុនគ្រប់គ្នា ហើយចូរសងទុកដល់នាង
តាមអំពើរបស់នាង៖ ក្នុងពេលដែលនាងបានចាក់ពន្លឺនោះ ចូរចាក់ឲ្យនាងទុកដល់វិញ។
តាមបរិយាមនៃនាងបានលើកតម្កល់ខ្ពស់ដល់
ហើយរស់នៅក្នុងសេចក្តីសុខសួរ នោះចូរផ្តល់ទារុណកម្ម
និងសេចក្តីទុក្ខព្រួយដល់នាងប៉ុន្មាននោះដែរ ដុបិតនាងនិយាយក្នុងចិត្តថា
អញអង្គុយជាមហាស្ត្រី ហើយមិនមែនជាស្ត្រីមេម៉ាយទេ
ក៏នឹងមិនយំឲ្យសេចក្តីទុក្ខព្រួយឡើយ។ វិវរណៈ 18:4-7។

អ្នកស្រាវជ្រាវ និងមាតារបស់គាត់គឺហាការ គ្រូបង្រៀនរាំងមិនឲ្យទទួលមរតកជាកូនចូបង
ហើយគ្រូបង្រៀនបណ្តេញចេញ ដូចនេះ ការចូរណែនាំ

មានកុលាយជាកម្មលាំងជំរុញពុយាករណ៍របស់សាសនាអ៊ីស្លាម
ហើយសង្គមជាតិច្នៃការពុយាករណ៍របស់ពួកគេ។ ការលើកឡើងជាលើកដំបូងនោះ
រួមមានការរាំងដល់សាវ័នដាក់លើអ៊ីស្លាមអ៊ែល និងមាតារបស់គាត់ ហើយ «ការរាំង»
នោះមានកុលាយជាលក្ខណៈពុយាករណ៍សំខាន់មួយរបស់សាសនាអ៊ីស្លាម
តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងក្នុងបុរាណសាស្ត្រ។ កូនចៅរបស់អ៊ីស្លាមអ៊ែល
ត្រូវជាមនុស្សសព្វវៃ ដល់ដៃរបស់ពួកគេប្រឆាំងនឹងមនុស្សសត្វប្រូប
ហើយលក្ខណៈព្រះរបស់ពួកគេ ត្រូវបានគំរោងដោយលាភាវាប្រពៃ
ដល់សុចិត្តក្នុងរដ្ឋសសេះ។ ដូច្នេះ សង្គមអ៊ីស្លាមនៃទេវតាមួយ និងទីពឹង
ត្រូវបានគំរោងថាជាអ្នកចម្លងជិះលើសេះដល់កំពុងខឹងសម្បោរ។

អ៊ីស្លាមគឺជាសារក្បែររៀងចុងក្រោយ
ហើយវាសមស្របយ៉ាងពិតប្រាកដដល់ទេវតាទាំងបីគំរោងឲ្យខុសពីពុយាករណ៍ជាក់លាក់បី
ពីព្រោះវិធីសាស្ត្រនៃក្បែររៀងចុងក្រោយគឺ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់»។
នោះពេលលក្ខណៈពុយាករណ៍នៃខ្មែរទាំងពីរដំបូងត្រូវបាននាំមកបញ្ចូលគ្នា
នោះវាបង្កើតខ្មែរនៃទេវតាទីបី។ ខ្មែរពុយាករណ៍ទាំងបីនោះសុទ្ធជតបែបហាញអំពីរយៈពេល
នៃការបោះត្រារបស់មួយរយសិបបួនពាន់នាក់។
ខ្មែរទាំងបីនោះគំរោងឲ្យរយៈពេលនៃការបាក់បង្ហូរក្បែររៀងចុងក្រោយ ពីព្រោះក្បែររៀង
ចុងក្រោយមានចាប់ផ្តើមផ្តល់ជាគំរោងទូទៅពេលទេវតាទីបីមានមកដល់នោះថ្ងៃទី 11
ខែកើត ឆ្នាំ 2001។

«ក្បែររៀងចុងក្រោយនឹងផ្តល់មកលើប្រជាជនរបស់ព្រះ។
ទេវតាមានប្រទេសភាពមួយនឹងចុះមកពីស្ថានសួគ៌
ហើយផែនដីទាំងមូលនឹងត្រូវបានបំភ្លឺដោយសិរីល្អរបស់ព្រះ»។ Review and Herald,
April 21, 1891.

រយៈពេលនៃការបោះត្រា ក៏ត្រូវបានគំរោងដោយរយៈពេលដែលមានចាប់ផ្តើមនោះថ្ងៃទី
១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ ហើយមានបញ្ចប់ដោយការមកដល់របស់ទេវតាទីបីនោះថ្ងៃទី ២២
ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។ រយៈពេលនោះ ក៏ត្រូវបានគំរោងនៅក្នុង Habakkuk ជំពូក ២
ផងដែរ។ បុរាណសាស្ត្ររបស់ពួក Millerite បានបំពេញ Habakkuk ជំពូក ២
ហើយដោយការផ្ទេរវិស្វកម្មនេះ វាបានចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាមានចុះមកនោះថ្ងៃទី ១១
ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ ហើយវាបានបញ្ចប់នៅពេលវេលាទីបីមានមកដល់នោះថ្ងៃទី ២២
ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។

ក្នុងបទហាហគុក ជំពូក ២ បានបញ្ជាក់ថា នៅចុងបញ្ចប់នៃមិត្តភាព និងមិត្តភាពនោះនឹង
«និយាយ»។ នៅក្នុងខាងទី ៣ នៃវិវរណៈ ជំពូក ១០ ទេវតាមានស្រកែ (និយាយ)
ដោយសំឡេងខ្លាំង ហើយនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ទេវតាដល់នោះមានសុបថ
(និយាយ) ថា «ពេលវេលានឹងមិនមានទៀតឡើយ»។ អ្នកយាមរបស់ហាហគុកនៅក្នុងខាង
ទី ១ នៃជំពូក ២ សូមកាន់កុរងថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840
ពីព្រោះនៅពេលនោះអ្នកយាមទាំងឡាយលើកសំឡេងរបស់ខ្លួនឡើង។

ក្នុងការបោះឆ្នោតឆ្នាំ 1888 ដល់បងស្រី White
កំណត់ថាគំរោងឲ្យទេវតាវិវរណៈជំពូកដប់បួនប្រាំបី
ដល់ត្រូវបំភ្លឺផែនដីដោយសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ អ្នកយាម (Jones និង Waggoner)
បានបន្តលើ «សំឡេង» របស់ពួកគេដូចជាក្រវី

ដើម្បីបង្កាញសក្ខីភាពរបស់ពួកគេពីអំពើល្មើសរបស់ពួកគេ
ពីព្រោះសាររបស់ពួកគេគឺជាសារទៅកាន់ឡៅឌីស។ នៅថ្ងៃទី 11 ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2001
ដល់គួរមានផ្ទៃដីជាតំបន់ដោយបុរេភូតិសាស្ត្រនៃឆ្នាំ 1888
ព្រះអម្ចាស់មាននាសក្ខីភាពរបស់ព្រះអង្គនៅថ្ងៃចុងក្រោយ
គួរឱ្យប៉ះពាល់កាន់ផ្ទៃដីរបស់យើងមេ ជាកន្លែងដែលអ្នកយាមមិនគួរមានស្ថាប័នតាម
ការចុះមករបស់ទេវតាគូសសម្បត្តិការមកដល់តាមព្យាករណ៍របស់អ្នកយាម។

“សំឡេង” ដល់មានមកដល់នៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840
មានគួរប្រកាសតាមរយៈអ្នកយាម ហើយយើងមេគួរមានប្រាប់ថា
បើគាត់នឹងគួរឱ្យបំបែកកាន់សេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ និងការទុកចិត្តលើព្រះវិញ្ញា
បន្ទាប់ពីសេចក្តីខកចិត្តរបស់គាត់ នោះគាត់នឹងក្លាយជាព្រះឱសថរបស់ព្រះ។
នៅពេលនីមិត្តភាពដល់មានពន្យារពេលនោះ ទីបំផុតមានមកដល់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា
ឆ្នាំ 1844 វា “មាននិយាយ”។ រយៈកាលនៃបទទីពីរនៃហេតុក
ដល់មានសម្រេចក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្រមីលូណីយ៉ា
បង្កាញពីរយៈកាលនៃការបោះត្រាលើមនុស្សសម្បជននៃប្អូនមីនប្អូនពាន់នាក់។

វាជាការចាំបាច់ណាស់ ដល់គួរទទួលស្គាល់ថា ថ្ងៃទី១១ ខែសីហា ឆ្នាំ១៨៤០
រហូតដល់ថ្ងៃទី២២ ខែតុលា ឆ្នាំ១៨៤៤
បង្កាញអំពីការបោះត្រានៃមនុស្សសម្បជននៃប្អូនមីនប្អូនពាន់នាក់
ដល់ជារយៈពេលដល់ភ្នែកច្រឡំចុងក្រោយគួរមានបង្កាញចុះ។ វាជាការចាំបាច់
ពីព្រោះសារនៃភ្នែកច្រឡំចុងក្រោយគួរតែគួរមានកំណត់អត្ថសញ្ញាណដោយវិធីសាស្ត្រ
«បន្ទាត់លើបន្ទាត់»។ រយៈពេលពិសេស
ដល់ជាការបោះត្រានៃមនុស្សសម្បជននៃប្អូនមីនប្អូនពាន់នាក់ នោះ
គួរមានកំណត់ឡើងមុតងហើយមុតងទៀតនៅក្នុងបន្ទាត់ព្យាករណ៍ទាំងឡាយ
ហើយករណីនេះក៏មាននៅក្នុងហេតុក ជំពូក២ ផងដែរ ដល់អ្នកស៊ី រីកៃ
មានកំណត់អត្ថសញ្ញាណដោយផ្ទាល់ថា
កំពុងមានសម្រេចនៅក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្រមីលូណីយ៉ា។
លោកស៊ីក៏មានបង្កើនមុតងហើយមុតងទៀតថា បុរេភូតិសាស្ត្រមីលូណីយ៉ា គួរមានផ្ទៃ
ដីឡើងមុតងទៀតនៅក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្ររបស់មនុស្សសម្បជននៃប្អូនមីនប្អូនពាន់នាក់។

«មានតួហ្ន៎គ្នាជាប់ជាមួយនឹងសេចក្តីទំនាយទាំងឡាយដល់ពួកគេបានចាត់ទុកថា
អនុវត្តចំពោះពេលវេលានៃការយាមមកដល់កិច្ចការ នោះ មានសេចក្តីបង្កើនដល់
មានសម្របសម្រួលជាពិសេសម្យ៉ាងស្មោះត្រង់ភាពនៃភាពមិនប្រាកដប្រជា
និងការរង់ចាំដោយអន្ទះសាររបស់ពួកគេ
ហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យរង់ចាំដោយអត់ធ្មត់ក្នុងសេចក្តីជំនឿថា
អ្វីដែលពេលនោះនៅតែដឹងពីចំពោះការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ
នឹងគួរមានផ្ទៃដីឲ្យច្បាស់វិញនៅពេលសមគួរ»។

ក្នុងចំណោមទំនាយទាំងនេះ មានទំនាយមួយគឺ ហេតុក ២:១-៤៖
«ខ្ញុំនឹងឈរនៅលើយាមរបស់ខ្ញុំ ហើយឈរលើបំបែក ហើយនឹងរង់ចាំមើលថា
ទ្រង់នឹងមានបន្ទូលអ្វីមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងឆ្ងល់យ៉ាងណា
នៅពេលខ្ញុំគួរមានស្ថិតិបន្តទៅស។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ឆ្ងល់យ៉ាងមកខ្ញុំ
ហើយមានបន្ទូលថា ចូរសរសេរនីមិត្ត ហើយផ្ទៃដីឲ្យច្បាស់លាស់លើបន្ទះទាំងឡាយ
ដើម្បីឲ្យអ្នកដល់មានវា អាចរកបាន។

ដុបិតនិមិត្តកន្លះនេះសម្រាប់ពលករណាមួយទៀត ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់
វានឹងចូលដៃចេញ ហើយមិនកុហកឡើយ។ ទោះបីវាឃើញយ៉ាងដោយ ចូរដកចេញចុះ
ព្រោះវានឹងមកជាពិតប្រាកដ វាមិនឃើញឡើយ។ មើលចុះ
ព្រលឹងរបស់អ្នកដដែលក៏ដឹងអំពី មិនគួរដឹងនៅក្នុងខ្លួនគាត់ទេ
ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតនឹងរស់ដោយសារជំនឿរបស់ខ្លួន។»

តាំងពីដើមឆ្នាំ 1842 មក ការណ៍នៃដំណើរធុរកិច្ចក្នុងទំនាយនេះឲ្យ «សរសេរនិមិត្ត
ហើយផ្ទុកចិត្តវាច្បាស់លាស់លើការងារ ដើម្បីឲ្យអ្នកដដែលអាចអាចរកបាន»

មានជំនួយឲ្យ Charles Fitch រៀបចំការងារទំនាយមួយ
ដើម្បីបង្ហាញនិមិត្តកន្លះទាំងឡាយក្នុងសង្គ្រោះនៃដំណើរ និងវិវរណៈ។

ការបោះពុម្ពផ្សាយសាមញ្ញនេះ

គួរមានចាត់ទុកថាជាការបំពេញតាមបញ្ជាដែលមានបុរាណដោយហេតុអ្វី?

ទោះយ៉ាងណា នៅពេលនោះ គ្មាននរណាម្នាក់បានកត់សម្គាល់ថា ការពន្យារពេលដដែល
មើលទៅហាក់ដូចជាមាននៅក្នុងការសម្រេចនៃនិមិត្ត—គឺជារយៈពេលនៃការទូរវង់
ចាំ—គួរមានបង្ហាញក្នុងទំនាយដដែលនោះឡើយ។ បន្ទាប់ពីការខកចិត្ត
បទគម្ពីរនេះបានលេចឡើងថាមានន័យសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង៖

«ដុបិតនិមិត្តកន្លះនេះសម្រាប់ពលករណាមួយ ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់វានឹងនិយាយ
ហើយមិនកុហកទេ ទោះបីវាពន្យារពេលយ៉ាងដោយ ចូរដកចេញចុះ
ព្រោះវានឹងមកជាការពិត វានឹងមិនពន្យារពេលឡើយ....
មនុស្សសុចរិតនឹងរស់ដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន»។

ផ្នែកមួយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់អសេគោល ក៏បានក្លាយជាបុរាណនៃកម្ពុជា
និងការល្អនៃលទ្ធផលអ្នកដទៃផងដែរ៖ «ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវបានមកដល់ខ្ញុំថា
កូនមនុស្សអើយ សុភាសិតអ៊ីនដេនដែលអ្នករាល់គ្នាមាននៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល ដោយថា
ចុងក្រោយគួរមានអូសបន្លាយ ហើយនិមិត្តគួរយ៉ាងក៏បរាជ័យទៅ? ដូចនេះ

ចូរប្រាប់ពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ....

ចុងក្រោយជិតមកដល់ហើយ ហើយការសម្រេចនៃនិមិត្តគួរយ៉ាងក៏ដូចនោះដែរ....

យើងនឹងនិយាយ ហើយព្រះបន្ទូលដដែលយើងនិយាយ នោះនឹងកើតមានឡើង;

វានឹងមិនគួរមានអូសបន្លាយទៀតឡើយ»។ «ពួកអ៊ីស្រាអែលនិយាយថា

និមិត្តដែលគាត់យឺតៗ នោះសម្រាប់ចុងដៃច្រើននៃខាងមុខ

ហើយគាត់ទាយអំពីគ្រាន់ដែលនៅឆ្ងាយ។ ដូចនេះ ចូរប្រាប់ពួកគេថា

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ

គ្មានព្រះបន្ទូលណាមួយរបស់យើងនឹងគួរអូសបន្លាយទៀតឡើយ

ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលដដែលយើងបាននិយាយ នោះនឹងគួរមានសម្រេច»។ អសេគោល

12:21–25, 27, 28។ សង្កេតមើល, 391–393។

ពួកមីឡូនីក មិនគួរមកបែនយើងខ្លួនឯងថាបំពេញទំនាយអំពីកុម្មុំដប់នាក់

និងហេតុក្តីដ៏ពិតប្រាកដ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេក៏គួរមានដឹកនាំឲ្យយើងថា

បុរេគុតិសាស្ត្រដែលពួកគេកំពុងបំពេញទំនាយទាំងនេះនោះ

ក៏ជាការកំណត់សម្គាល់របស់អសេគោលអំពីបុរេគុតិសាស្ត្រដែលនោះផងដែរ

ដដែលនៅទីនោះ៖ «ផលនៃគ្រប់ទស្សនៈទាំងអស់» គួរមានបំពេញ។

ខុសប្រែគុតិសាស្ត្រដែលតំណាងឲ្យការបោះត្រានៃមនុស្សមួយរយសិបបួនពាន់នាក់

គឺជាកន្លងដដែលផលនៃគ្រប់ទស្សនៈទាំងអស់គួរមានបំពេញ!

បន្ទាត់ទាំងឡាយដែលគំណាងឲ្យរយៈពេលនៃក្បាលរៀងក្រោយ
និងការបោះត្រានៃមនុស្សសម្បជននៃប្អូនប្អូនពាន់ នោះត្រូវបាននាំមកដាក់ជាមួយគ្នា
ដើម្បីបញ្ជាក់ថា បុរេត្ថិសាស្ត្រព្យាករណ៍ ត្រូវតែមានសញ្ញាសម្គាល់របស់ អាល់ហ្វា និង
អូមហ្គេតា។

បុរេត្ថិសាស្ត្ររបស់ពួកមីលូលីវាយ ចាប់ផ្តើមដោយសំឡេងរបស់ទេវតានៅក្នុងវិវរណៈ
ជំពូក ១០ ហើយបញ្ចប់ដោយសំឡេងដដែលនោះ។ ចុងទី ១១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០១
ចាប់ផ្តើមដោយសំឡេងទីមួយនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨ ហើយបញ្ចប់ដោយសំឡេងទីពីរនៃ
វិវរណៈ ជំពូក ១៨។ ហាហតុក ជំពូក ២ ចាប់ផ្តើមដោយសំឡេងរបស់ពួកអុនកយាម
ហើយបញ្ចប់ដោយសំឡេងរបស់អុនកយាមរបស់យរេមេ។ រេនាទីមួយ
ចាប់ផ្តើមដោយមូហាំម៉ាត់ ហើយបញ្ចប់ដោយមូហាំម៉ាត់ ទី២។ រេនាទីពីរ
ចាប់ផ្តើមដោយការដោះលែងទេវតាទាំងបួននៃសុលាម
ហើយបញ្ចប់ដោយការទប់សុលាម។

វិធីសាស្ត្រដែលជាភូមិរៀងចុងក្រោយ គឺជាវិធីសាស្ត្រ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់» របស់អសោយ
ហើយបន្ទាត់ទាំងឡាយដែលត្រូវបាននាំមកដល់ចូលគ្នា ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ
និងស្ថាបនាសារនៃក្បាលរៀងចុងក្រោយ
នោះជានិច្ចកាលមានសញ្ញាសម្គាល់របស់អាល់ហ្វា និង អូមហ្គេតា។ រេនាទីមួយនៃវិវរណៈ
ជំពូក ៩ ចាប់ផ្តើមដោយមូហាំម៉ាត់ ហើយបញ្ចប់ដោយមូហាំម៉ាត់ ទី២។
រយៈពេលនោះត្រូវបានបង្កើតជាសង្គមមីលូលីវាយ គឺបុរេទេវតាទីមួយជា
ការវាយប្រហារដល់គុណរបស់ប្រវត្តិប្រយោជន៍ក្រុងរ៉ូម
ដែលបានចាប់ផ្តើមយ៉ាងពិតប្រាកដដោយអាហ្វិហ្គារ
ហើយបន្ទាប់មកមានរយៈពេលមួយរយហាសិបឆ្នាំ
ដែលក្នុងនោះសង្គមមានការរៀបចំជាលើកដំបូងរបស់សាសនាសុលាម
ត្រូវបានអនុវត្ត។

រយៈពេលមួយរយហាសិបឆ្នាំ ត្រូវបានគំណាងដោយព្យាករណ៍អំពីពេលវេលានៃ «បុរាណ»។
រេនាទីពីរមានព្យាករណ៍អំពីពេលវេលាមួយដ៏ បីរយក្រៅសិបមួយឆ្នាំ និងដប់បុរាណ។
ដូច្នេះ ដោយសារចន្លោះមុខនៃព្យាករណ៍នៃរេនាទីមួយ និងរេនាទីពីរ
កំណត់អត្តសញ្ញាណចុងបញ្ចប់ដោយការចាប់ផ្តើម
នោះវាមានការបង្កើតមួយរវាងការបោះត្រា និងរយៈពេលជាក់លាក់មួយ។
ដំណើរការបោះត្រាត្រូវបានគំណាងនូវដើមបុរេត្ថិសាស្ត្រនៃរេនាទីមួយ
ហើយវាត្រូវបានគំណាងនៅចុងបញ្ចប់នៃរេនាទីពីរ។

អ្វីដែលបន្ទាប់ពីការបោះត្រានៅក្នុងខទី ៤ ក្នុងរេនាលើកទីមួយ គឺជា «បុរាណ»
(មួយរយហាសិបឆ្នាំ)។ «បុរាណ» នេះ ត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណពីរដង
គឺមុននៃក្នុងខទី ៥ ហើយមុននៃក្នុងខទី ១០។
អ្វីដែលនាំមុខដំណើរការបោះត្រាចាប់ពីថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 ដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា
ឆ្នាំ 1844 ក្នុងរេនាលើកទីពីរ គឺជាព្រះបន្ទូលទំនាយអំពី «ម៉ោង ថ្ងៃ ខែ និងឆ្នាំ»
(បីរយក្រៅសិបមួយឆ្នាំ និងដប់បុរាណ) នៅក្នុងខទី ១៥។
ដោយរួមគ្នាជាបន្ទាត់បន្តគ្នាមួយ គួរឲ្យប៉ារ៉ា និងទីប៉ារ៉ាមួយ ចាប់ផ្តើម និងបញ្ចប់
ដោយគំនូរឧទាហរណ៍អំពីដំណើរការបោះត្រា។

ដូចជាបន្ទាត់ពីរ ដដែលគួរមានអនុវត្ត «បន្ទាត់លើបន្ទាត់»
ពួកវាកំណត់អត្តសញ្ញាណនូវការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់មួយ
ដដែលគួរមានសម្គាល់ដោយ Mohammed ទីមួយ និង Mohammed ទីពីរ។
«បន្ទាត់លើបន្ទាត់»

ពួកវាកំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលពីរដាច់ដោយឡែកគ្នានៅក្នុងបន្ទាត់នីមួយៗ
គឺជាអ្វីដែលកើតឡើងដោយសារបន្ទាត់នីមួយៗមានទំនាយអំពីពេលវេលាមួយ។
នៅក្នុងបុរាណសាស្ត្រនៃទេវតាទីមួយ អ៊ីស្លាមគួរ «ផ្ទុកឱ្យ» រួម «រងរបួស»
ហើយនៅក្នុងទេវតាទីពីរ គួរ «សម្លាប់» រួម។ ទេវតាទីមួយជាសង្គមដោយលំពែង ដាវ
និងព្យួរ ហើយទេវតាទីពីរមាននាមស្រដៀងគ្នាជាមួយមកជាអាវុធសង្គម។

«ខទី ១០។ ហើយពួកវាមានកន្ទុយដូចជាខ្យងដី
ហើយនៅក្នុងកន្ទុយរបស់ពួកវាមានមរណៈ;
ហើយអំណាចរបស់ពួកវាគឺសម្រាប់ផ្ទុកឱ្យខូចមនុស្សសរុបរយៈពេលប្រាំខែ ១១។
ហើយពួកវាមានស្ថានភាពមួយអង្គគ្រប់គ្រងលើពួកវា គឺជាទេវតាដែលឆ្លងគ្រាន់ហត្ថ
ដៃព្រះនាមរបស់ទ្រង់ក្នុងភាសាហេប្រឺគឺ អាហដ្ឋូន ប៉ុន្តែក្នុងភាសាក្រិក
ទ្រង់មានព្រះនាមថា អាប៉ូលូលីយ៉ូន។»

«មកទល់ភូមិមនៈ Keith មានផ្ទុកឱ្យយើងនូវឧទាហរណ៍អំពីការបន្តលីក្របបំប្លែង។
ប៉ុន្តែតើឡើយនេះ យើងគួរលាតាត់
ហើយបន្តក្នុងការអនុវត្តនៃកុខណៈមិនទំនាយដដែលគួរមានណែនាំទៅទៀតនេះ
គឺរយៈពេលទំនាយ។»

«អំណាចរបស់ពួកវាគឺដើម្បីផ្ទុកឱ្យខូចមនុស្សសរុបរយៈពេលប្រាំខែ—1.
សំណួរកើតឡើងថា តើមនុស្សណាខ្លះដែលពួកវាគួរផ្ទុកឱ្យខូចមនុស្សសរុបរយៈពេលប្រាំខែនៃ
ោះ?—ដោយមិនសង្ស័យ
គឺជាមនុស្សដែលនឹងអនុវត្តនៃពួកវាគួរដោយមកគួរសម្លាប់ (មើល ខ 15) គឺ
“មួយភាគបីនៃមនុស្ស” ឬមួយភាគបីនៃកុរុករួម គឺផុតកែវិករបស់វា។»

«២. តើពួកគេត្រូវចាប់ផ្តើមការងារនៃការផ្ទុកឱ្យណាមួយរបស់ខ្លួននៅពេលណា?
ខទី១១ ឆ្លើយសំណួរនេះ។»

«(១) “ពួកគេមានស្ថានភាពមួយអង្គគ្រប់គ្រងលើពួកគេ”។ ចាប់តាំងពីមរណភាពរបស់
Mohammed រហូតដល់ជិតចុងសតវត្សទីដប់បី ពួក Mohammedan
គួរមានបង្អែកជាបុគ្គលពួកផ្សេងៗ ក្រោមមេដឹកនាំជាច្រើន ដោយគ្មានរដ្ឋាភិបាល
ស្ថាប័នទូទៅណាមួយលាតសន្ធឹងគ្រប់គ្រងលើពួកគេទាំងអស់ឡើយ។
ជិតចុងសតវត្សទីដប់បី Othman មានបង្កើតរដ្ឋាភិបាលមួយ
ដដែលចាប់តាំងពីពេលនោះមកគួរមានស្ថានភាពជាមេដឹកនាំរដ្ឋាភិបាល ឬអាណាចក្រអូតូម៉ង់
ដែលមានវិក័យច្រើនឡើងរហូតដល់លាតសន្ធឹងគ្រប់គ្រងលើក្រុងសម្បត្តិ
Mohammedan សំខាន់ៗទាំងអស់
ដោយបង្កបង្កើនពួកគេឡើយទៅជាអាណាចក្រដ៏ធំមួយតម្លៃ។»

“(២) លក្ខណៈរបស់សូដា «ដែលជាទេវតាដែលនៅជុំវិញភាគ»។
ទេវតាមានន័យថាអនុករណ៍ ជាអនុកបម្រើ មិនថាអ្នក ឬអាក្រក់
ហើយមិនតែងតែជាអង្គវិញ្ញាណនោះទេ។ «ទេវតាដែលនៅជុំវិញភាគ»
ឬរដ្ឋបមនុក្ខិជាន់ខ្ពស់នៃសាសនាដែលមានច្រើនក្រុមព័ទ្ធនោះ
នៅពេលវាគួរមានប្រើឡើង។ សាសនានោះគឺសាសនាមូហាំម៉ាត់

ហើយស៊ីលតង់គឺជាបុរសមនុស្សជាតិខ្ពស់របស់វា។ «ស៊ីលតង់ ឬ Grand Seignior ដូចដែលគេហៅគាត់ដោយមិនខុសគ្នា ក៏ជាកាលីបអធិបតី ឬសម្មតចេសង្គមផងដែរ ដោយរួមបញ្ចូលនូវកូនបុគ្គលរបស់គាត់ទាំងកិត្តិយសខាងវិញ្ញាណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត និងអំណាចពិសេសអធិបតីដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត»។—World As It Is, ទំ. 361។

«(៣) ព្រះនាមរបស់វា ជាភាសាហេប្រឺ “Abaddon” គឺមានន័យថា អ្នកបំផ្លាញ; ជាភាសាក្រិក “Apollyon” គឺជាអ្នកសម្លាប់បំបាត់ ឬបំផ្លាញ។ ការមាននាមពីរផ្សេងគ្នា ក្នុងភាសាពីរផ្សេងគ្នា បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា អ្វីដែលមានបំណងតំណាងឲ្យ គឺជាលក្ខណៈរបស់អំណាចនោះ មិនមែនជាឈ្មោះរបស់វាទេ។ បើដូច្នោះ ដូចដែលបានបង្ហាញក្នុងភាសាទាំងពីរ វាគឺជាអ្នកបំផ្លាញ។ នេះហើយជាលក្ខណៈរបស់រដ្ឋាភិបាលអូតូម៉ង់ជានិច្ចចមក។»

«ប៉ុន្តែ តើនៅពេលណា អូសូម៉ាន បានផ្ទេរការវាយប្រហារលើកដំបូងរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងចក្រភពក្រិក?—យោងតាម Gibbon, Decline and Fall, ជាដើម “អូសូម៉ាន បានចូលទៅក្នុងទឹកដីនីកូម៉េ ជាលើកដំបូង នៅថ្ងៃទី 27 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 1299។”

«ការគណនារបស់អ្នកនិពន្ធចខ្លះៗបានប្រព្រឹត្តទៅលើការសន្មតថា រយៈពេលនោះគួរតែចាប់ផ្តើមពីការបង្កើតអាណាចក្រអូតូម៉ង់; ប៉ុន្តែ នេះជាកំហុសយ៉ាងច្បាស់; ដូចពួកគេមិនត្រូវបានស្តាប់ចម្លើយអង្គគ្រប់គ្រងលើពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវបានទុកខ្ទប់ក្នុងមន្ទីរស្តុសអស់រយៈពេលប្រាំខែផងដែរ។ ប៉ុន្តែ រយៈពេលនៃការផ្ទេរទុកខ្ទប់ក្នុងមន្ទីរ មិនអាចចាប់ផ្តើមមុនការវាយប្រហារលើកដំបូងរបស់អ្នកផ្ទេរទុកខ្ទប់ក្នុងមន្ទីរបានឡើយ ដដែលដូចបានបញ្ជាក់ខាងលើ គឺនៅថ្ងៃទី 27 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 1299។»

«ការគណនាដែលមានបន្ទាប់មកនេះ ដែលបានផ្អែកលើចំណុចចាប់ផ្តើមនេះ ត្រូវបានផ្ទេរឡើង និងបោះពុម្ពផ្សាយក្នុងស្ថានភាពដើមដែលមានចំណងជើងថា Christ’s Second Coming ជាដើម ដោយ J. Litch នៅឆ្នាំ 1838។

«“អំណាចរបស់ពួកវា គឺដើម្បីផ្ទេរទុកខ្ទប់ដល់មនុស្សសរុបរយៈពេលប្រាំខែ”។ ដល់ត្រឹមនេះបេសេកកម្មរបស់ពួកវាបានពង្រីកដល់ការផ្ទេរទុកខ្ទប់តាមរយៈការប្រឈមនឹងការស្នើសុំនិច្ច ប៉ុន្តែមិនមែនក្នុងន័យនយោបាយដើម្បីសម្លាប់ពួកគេឡើយ។ “ប្រាំខែ” គឺមួយខែមែនសាមសិបថ្ងៃ ដូចនេះសូមជ្រើសរើសយោបល់ប្រាំខែ; ហើយថ្ងៃទាំងនេះ ដោយសារតែជានិមិត្តសញ្ញា នោះមានន័យថាមួយរយហាសិបឆ្នាំ។ ចាប់ផ្តើមពីថ្ងៃទី 27 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 1299

មួយរយហាសិបឆ្នាំនោះបានទៅដល់ឆ្នាំ 1449។ ក្នុងអំឡុងរយៈពេលទាំងមូលនោះ ពួកគេបានចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមស៊ីវិលមិនចេះចប់ជាមួយចក្រភពក្រិក ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនទាន់យកឈ្នះវាបានឡើយ។ ពួកគេបានដណ្តើមយក និងកាន់កាប់ខេត្តជាច្រើនរបស់ក្រិក

ប៉ុន្តែក្នុងករណីរបស់ក្រិកនេះត្រូវបានរក្សាទុកនៅក្នុងស្ថានភាពទីន្ទបល។

ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ 1449 ដែលជាការបញ្ចប់នៃមួយរយហាសិបឆ្នាំនោះ

ការផ្តាច់បុគ្គលបានកើតឡើង

ដែលបុរសត្រូវបានផ្ទេរទុកខ្ទប់នៅក្នុងរោងបន្ទប់។ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.»

អ្វីយ៉ា សុមីធ កំពុងដកស្រង់ការគណនារបស់ យ៉ូសាយ៉ា លីច អំពីមួយរយហាសិបឆ្នាំ
ដល់នៃនៃពេលបញ្ចប់ទៅ

នោះគំណាងឲ្យចំណុចចាប់ផ្តើមសម្រាប់ទំនាយនៃប្រយោគស្តីបម្រើឆ្នាំ និងដប់បុរាណផង
ក្នុងតួប្រែប្រែបន្តបន្ទាប់។ ក្នុងការអធិប្បាយអំពីការព្យាកររបស់ លីច
ទាក់ទងនឹងទំនាយពេលវេលាទាំងពីរនេះដែលមានការគុណជាប់គ្នា បុរាណសិរីវិក័ត
បានកត់ត្រាថា៖

«នៅក្នុងឆ្នាំ១៨៤០ ការបំពេញទំនាយដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់មួយទៀតបានបង្កឲ្យមន
នាករចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងទូលំទូលាយ។ ពីរឆ្នាំមុននោះ យ៉ូសាយ៉ា លីច ក្នុងចំណោមអ្ន
នករបុរាណវិទ្យាដ៏សំខាន់ៗដែលបានផ្តល់ជូនយើងអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ
បានបោះពុម្ពការបកស្រាយអំពីវិវរណៈ ៩

ដោយព្យាករអំពីការដួលរលំនៃក្រុងអូតូម៉ង់។ តាមការគណនារបស់គាត់
អំណាចនេះត្រូវនឹងត្រូវបានផ្តល់លំ... នៅថ្ងៃទី១១ ខែសីហា ឆ្នាំ១៨៤០
នៃពេលដែលអំណាចអូតូម៉ង់នៅក្នុងស្ថានភាពទីលំនៅអាចត្រូវបានរំពឹងថានឹងត្រូវបំបាក់។
ហើយឧត្តុង្គឡើងថា នេះនឹងត្រូវបានយឺតយ៉ាវជាអនាគតនោះមែន។»

«នៃពេលជាក់លាក់ដូចដែលបានកំណត់នោះ បុរាណវិទ្យាគឺ
តាមរយៈឯកអគ្គរាជទូតរបស់ខ្មែរ
បានទទួលយកការការពារពីអំណាចសម្ព័ន្ធមិត្តភាពនានាអំពីប្រហេយដោយហេតុនេះ
បានដាក់ខ្លួននៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ប្រជាជាតិគ្រិស្តាន។
ព្រឹត្តិការណ៍នោះបានបំពេញសេចក្តីទាយទុកជាមុនយ៉ាងគួរឲ្យកត់ត្រាខ្ពង់ខ្ពស់។
នៃពេលដែលរឿងនេះត្រូវបានគេដឹង មនុស្សជាច្រើនបានជឿជាក់អំពីភាពគួរឲ្យរន
ត្រង់នៃការណែនាំរបស់ស្រីទំនាយដ៏ល្បីល្បាញ Miller និងសហការីរបស់គាត់បានទទួលយក
ហើយកម្រិតជំនឿអស្ចារ្យមួយត្រូវបានផ្តល់ដល់ចលនាការយាងមកវិញ។
បុរាណវិទ្យាដែលមានការសិក្សាផ្សេងៗ និងមានប្រភេទៈ បានរួមជាមួយ Miller
ទាំងក្នុងការផ្តល់ជូន និងក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយទស្សនៈរបស់គាត់
ហើយចាប់ពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 កិច្ចការនោះបានរីកសាយយ៉ាងឆាប់រហ័ស»។ The
Great Controversy, 334, 335.

វេទនាទីមួយ និងវេទនាទីពីរ

ត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដោយទំនាយពេលវេលាពីរដែលជាប់ទាក់ទងគ្នា។ វេទនាទីមួយ
ចាប់ផ្តើមដោយរូបភាពនៃការបោះត្រា ហើយវេទនាទីពីរ

បញ្ចប់ដោយបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រចាប់ពីថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840

រហូតដល់ការបន្តស្រាវជ្រាវពីរ នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844

ដល់ការបញ្ចប់នៃការបោះត្រាផងដែរ។ ការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់

មានហេតុផលខ្មោចរបស់អាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា ពីព្រោះ

ដូចជាបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រដែលព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ជាក់សម្ពាធមក្សីសម្រាប់មួយសប្តាហ៍

អំឡុងពេលនោះត្រូវបានបង្ហាញជាពីរផ្នែក។ អំឡុងពេលទីមួយ

ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងមហាម៉ាត់ទីមួយ ហើយបញ្ចប់ជាមួយនឹងមហាម៉ាត់ទីពីរ។

អំឡុងពេលទីពីរ ចាប់ផ្តើមដោយ

“សំឡេងមួយចេញពីស្តីនៃទាំងបួននៃអាសនៈមាសដល់នៃចំពោះព្រះ”

ហើយវាបញ្ចប់ដោយ “សំឡេង” របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដល់ស្ថានភាព

“ដោយព្រះអង្គគង់លើមានព្រះជន្មរបស់នៅអស់កល្បជានិច្ច

ជាព្រះអង្គគង់លើមានបង្កើតស្ថានភាព និងអ្វីៗទាំងអស់ដល់នៃនៅក្នុងនោះ និងផែនដី

និងអ្វីៗទាំងអស់ដលៃនលៅកុនុងនោះ និងសមុទ្រ និងអ្វីៗទាំងអស់ដលៃនលៅកុនុងនោះ
ថានឹងលងែមានពលេវលោទឿតហើយ”។

យើងនឹងបនុតការសិកុសានេនលៅកុនុងអតុថបទបនុទាប់។

«សំណួរណាមួយដលៃសាតាំងអាចបង្កកឡើងកុនុងចិត្ត ដើម្បីបង្កកើតសចេកុតិសង្កស័
យទាក់ទងនឹងបុរេកុតិសាសុត្រដ៏ធំធមេនដៃណើដលៃបុរេជាននរបស់ពុះហានឆុលងកាត់កា
លពីអតីតកាល នោះនឹងផ្ទុយឲ្យឧតុតមភាពសាតាំងរបស់វាពញេចិត្ត
ហើយជាការបុរមាថចំពោះពុះ។

ដំណឹងអំពីការយាងមកឆាប់ៗរបស់ពុះអមុចាស់មកកាន់ពិភពលោករបស់យើង
ដោយពុះចសុភា និងសិរីលុអដ៏មហិមា គឺជាសចេកុតិពិត ហើយនលៅកុនុងឆុនាំ 1840
សំឡេងជាចុរើនគួរហានលើកឡើងកុនុងការបុរកាសដំណឹងនេះ»។ Manuscript Releases,
volume 9, 134.